

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja

Druk nr 181
Warszawa, 1 grudnia 2011 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz o zmianie innych ustaw.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Adama Rybakowicza.

(-) Maciej Banaszak; (-) Piotr Paweł Bauć; (-) Robert Biedroń;
(-) Bartłomiej Bodio; (-) Jerzy Borkowski; (-) Artur Bramora; (-) Jan Cedzyński; (-) Piotr Chmielowski; (-) Artur Dębski; (-) Marek Domaracki;
(-) Dariusz Cezar Dziadzio; (-) Wincenty Elsner; (-) Artur Górczyński;
(-) Michał Kabaciński; (-) Adam Kępiński; (-) Krzysztof Kłosowski;
(-) Henryk Kmiecik; (-) Roman Kotliński; (-) Łukasz Krupa; (-) Jacek Kwiatkowski; (-) Andrzej Lewandowski; (-) Tomasz Makowski;
(-) Małgorzata Marcinkiewicz; (-) Jacek Najder; (-) Wanda Nowicka;
(-) Janusz Palikot; (-) Wojciech Penkalski; (-) Zofia Popiołek; (-) Marek Poznański; (-) Andrzej Rozenek; (-) Adam Rybakowicz; (-) Armand Kamil Ryfiński; (-) Marek Stolarski; (-) Halina Szymiec-Raczyńska; (-) Maciej Wydrzyński.

USTAWA

z dnia2011 r.

o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz o zmianie innych ustaw¹

Art. 1. W ustawie z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.²) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 64 dodaje się art. 64a – art. 64e w brzmieniu:

Art. 64a. § 1. Jeżeli z odrębnych przepisów wynika, że do podania wnioskodawca dołącza określone zaświadczenia, zamiast tych dokumentów można dołączyć oświadczenie zastępujące zaświadczenie w zakresie określonym w art. 64b § 1.

2. Za równorzędne z dołączeniem wymaganego zaświadczenia uważa się okazanie oryginału tego zaświadczenia w sposób umożliwiający sporządzenie protokołu lub utrwalenie zaświadczenia.

¹ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego oraz ustawę z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej

² Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 49, poz. 509, z 2002 r. Nr 113, poz. 984, Nr 153, poz. 1271 i Nr 169, poz. 1387, z 2003 r. Nr 130, poz. 1188 i Nr 170, poz. 1660, z 2004 r. Nr 162, poz. 1692, z 2005 r. Nr 64, poz. 565, Nr 78, poz. 682 i Nr 181, poz. 1524, z 2008 r. Nr 229, poz. 1539, z 2009 r. Nr 195, poz. 1501 i Nr 216, poz. 1676, z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 167, poz. 1131, Nr 182, poz. 1228, Nr 254, poz. 1700, z 2011 r. Nr 6, poz. 18, Nr 34, poz. 173, Nr 106, poz. 622, Nr 186, poz. 1100

3. Za równorzędne z dołączeniem wymaganego zaświadczenia uważa się również dołączenie kopii zaświadczenia poświadczonej w sposób określony w przepisach działu VIIa albo poświadczonej przez notariusza.

Art. 64b. § 1. Złożenie oświadczenia zastępującego zaświadczenie jest równorzędne z przedstawieniem zaświadczenia właściwego organu administracji publicznej w zakresie potwierdzenia następujących faktów lub stanu prawnego dotyczących:

- 1) daty i miejsca urodzenia wnioskodawcy;
- 2) adresu miejsca zamieszkania lub zameldowania wnioskodawcy;
- 3) obywatelstwa wnioskodawcy;
- 4) posiadania praw cywilnych;
- 5) stanu cywilnego wnioskodawcy;
- 6) pozostawania przy życiu wnioskodawcy;
- 7) urodzenia dziecka wnioskodawcy;
- 8) zgonu współmałżonka, zstępnego lub wstępnego wnioskodawcy;
- 9) wpisu wnioskodawcy do wykazów, ewidencji lub rejestrów prowadzonych przez organy administracji publicznej;
- 10) przynależności wnioskodawcy do samorządów zawodowych;
- 11) wykształcenia, tytułu lub stopnia naukowego wnioskodawcy;
- 12) posiadanych przez wnioskodawcę kwalifikacji zawodowych, w tym uzyskanych specjalizacji, uprawnień, odbytych kursów, szkolenia i doskonalenia zawodowego;
- 13) uzyskiwanych przez wnioskodawcę dochodów lub jego sytuacji ekonomicznej, także w celu uzyskania pomocy wszelkiego typu, przewidzianej przepisami prawa;
- 14) niezalegania wnioskodawcy z obowiązkowymi daninami publicznymi;
- 15) numeru NIP wnioskodawcy, jego numeru PESEL, REGON lub numeru identyfikacyjnego VAT;
- 16) posiadania przez wnioskodawcę statusu bezrobotnego;
- 17) bycia rencistą lub emerytem, studentem lub członkiem stowarzyszeń lub organizacji społecznych, na utrzymaniu innej osoby;
- 18) odbycia służby wojskowej, w tym informacji zawartych w książeczce wojskowej;
- 19) niekaralności wnioskodawcy, w tym za przestępstwo popełnione umyślnie i przestępstwo skarbowe;
- 20) nieprowadzenia wobec wnioskodawcy postępowania karnego lub karno-skarbowego;

21) niewszczęcia wobec wnioskodawcy postępowania upadłościowego.

§ 2. Oświadczenie zastępujące zaświadczenie składa wnioskodawca w formie pisemnej z własnoręcznym podpisem, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

Art. 64c. § 1. Organ może zażądać zaświadczenia wymaganego odrębnymi przepisami, pomimo złożenia oświadczenia zastępującego zaświadczenie, gdy jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego albo dla zabezpieczenia gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami.

§ 2. Organ żąda zaświadczenia wymaganego odrębnymi przepisami, jeżeli ze złożonego oświadczenia zastępującego zaświadczenie, zaświadczenia lub innych dokumentów wynika, że wnioskodawca był skazany za popełnienie przestępstwa przeciwko wymiarowi sprawiedliwości lub wiarygodności dokumentów.

Art. 64d. Do okresu ważności oświadczenia zastępującego zaświadczenie stosuje się przepisy dotyczące okresu ważności zaświadczenia, które jest zastępowane tym oświadczeniem.

Art. 64e. Przepisy art. 64a – art. 64d stosuje się, jeżeli przepisy odrębnych ustaw nie stanowią inaczej.”;

2) w art. 97 w § 1 dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) w razie uzyskania od oskarżyciela publicznego informacji na podstawie art. 334 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.³).”;

³ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz.

3) po art. 104 dodaje się art. 104a w brzmieniu:

„Art. 104a. Organ administracji publicznej załatwia sprawę przez wydanie decyzji odmownej w przypadku uzyskania od sądu odpisu wyroku na podstawie art. 416¹ ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego.”;

4) po art. 217 dodaje się art. 217a w brzmieniu:

„Art. 217a. § 1. Zaświadczenia potwierdzające fakty lub stany prawne niepodlegające zmianom są ważne bezterminowo.

§ 2. Zaświadczenia potwierdzające fakty lub stany prawne inne niż określone w § 1 są ważne przez okres sześciu miesięcy od dnia wydania, chyba że przepisy odrębne przewidują inny termin ich ważności.

§ 3. Nie można odmówić ważności zaświadczeniu po upływie okresu, o którym mowa w § 2, jeżeli osoba posługująca się dotyczącym jej zaświadczeniem przed organem administracji publicznej złoży na tym zaświadczeniu oświadczenie, że po upływie okresu, o którym mowa w § 2, fakty lub stany prawne objęte zaświadczeniem nie uległy zmianom. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

§ 4. Przepisów § 3 nie stosuje się, jeżeli przepisy odrębnych ustaw tak stanowią.”;

5) po art. 218 dodaje się art. 218a w brzmieniu:

„Art. 218a. Jeżeli osoba ubiega się o więcej niż jedno zaświadczenie na potrzeby jednego toczącego się przed innym organem administracji publicznej postępowania, organ administracji publicznej wydaje te zaświadczenia w jednym dokumencie, chyba że nie jest to możliwe lub przepis odrębnej ustawy stanowi inaczej.”;

6) po art. 220 dodaje się dział VIIa w brzmieniu:

„Dział VIIa.

686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651 oraz z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171 i Nr 68, poz. 585

Zasady dokonywania poświadczeń

Art. 220a. 1. Na wniosek osoby zainteresowanej osoba czynna w lokalu organu administracji publicznej przeznaczonym do obsługi publicznosci, zwana dalej „poświadczającym”, poświadcza:

- 1) własnoręczność podpisu;
- 2) zgodność odpisu, wyciągu lub kopii z okazanym dokumentem;
- 3) datę okazania dokumentu.

2. Poświadczający odmówi dokonania poświadczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 lub 3, jeżeli okazany dokument:

- 1) zawiera treść oczywiście sprzeczną z prawem lub
- 2) zawiera cechy szczególne (dopiski, poprawki, uszkodzenia).

3. Odmowa, o której mowa w ust. 2, jest ostateczna.

4. W przypadku, gdy odmowa nastąpiła z powodu określonego w ust. 2 pkt 2, poświadczający poucza osobę, której odmówiono poświadczenia, o możliwości dokonania poświadczenia dokumentu u notariusza.

Art. 220b. Każde poświadczenie powinno zawierać datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie - również godzinę dokonania czynności, oznaczenie organu administracji publicznej oraz jego pieczęć, a także podpis poświadczającego.

Art. 220c. Poświadczający stwierdza zgodność odpisu, wyciągu lub kopii z okazanym dokumentem.

Art. 220d. § 1. Poświadczający poświadcza na okazanym mu dokumencie datę, a na żądanie stron także godzinę i minutę okazania tego dokumentu.

§ 2. W poświadczeniu wymienia się imię, nazwisko i miejsce zamieszkania osoby, która dokument okazała.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.⁴) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 334 dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. O przesłaniu aktu oskarżenia do sądu oskarżyciel publiczny zawiadamia również organ administracji publicznej, który wydał decyzję administracyjną, jeżeli zarzucany oskarżonemu czyn polegał na złożeniu fałszywego oświadczenia w postępowaniu administracyjnym, którego wynikiem było wydanie tej decyzji.”;

2) po art. 416 dodaje się art. 416a w brzmieniu:

„Art. 416a. W razie skazania oskarżonego na podstawie art. 233 Kodeksu karnego za czyn polegający na złożeniu fałszywego oświadczenia w postępowaniu administracyjnym, którego wynikiem było wydanie tej decyzji, sąd doręcza odpis wyroku organ administracji publicznej, który wydał decyzję administracyjną.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 225, poz. 1635, z późn. zm.⁵) w załączniku do ustawy, w części II, po pkt 7 dodaje się pkt 7a w brzmieniu:

⁴ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648, z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766, Nr 123, poz. 849 i Nr 128, poz. 903, z 2008 r. Nr 27, poz. 162, Nr 100, poz. 648, Nr 107, poz. 686, Nr 123, poz. 802, Nr 182, poz. 1133, Nr 208, poz. 1308, Nr 214, poz. 1344, Nr 225, poz. 1485, Nr 234, poz. 1571 i Nr 237, poz. 1651 oraz z 2009 r. Nr 8, poz. 39, Nr 20, poz. 104, Nr 28, poz. 171, Nr 68, poz. 585, Nr 85, poz. 716, Nr 127, poz. 1051, Nr 144, poz. 1178, Nr 168, poz. 1323, Nr 178, poz. 1375, Nr 190, poz. 1474 i Nr 206, poz. 1589, z 2010 r. Nr 7, poz. 46, Nr 98, poz. 626, Nr 106, poz. 669, Nr 122, poz. 826, Nr 125, poz. 842, Nr 182, poz. 1228 i Nr 197, poz. 1307, z 2011 r. Nr 48, poz. 245 i 246, Nr 53, poz. 273, Nr 112, poz. 654, Nr 117, poz. 678, Nr 142, poz. 829, Nr 191, poz. 1135

	7a. Poświadczenie daty okazania dokumentu, za każdą stronę	1,20 zł	poświadczenie daty okazania dokumentu niepodlegającego opłacie skarbowej lub od niej zwolnionego
--	--	---------	--

Art. 4. Do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Wyjaśnienie celu ustawy

Podstawowym celem projektowanej ustawy jest usprawnienie postępowań administracyjnych toczących się na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego przede wszystkim przed organami administracji publicznej w należących do właściwości tych organów sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych, przed innymi organami państwowymi oraz przed innymi podmiotami, gdy są one powołane z mocy prawa lub na podstawie porozumień do załatwiania spraw administracyjnych. W setkach rodzajów postępowań administracyjnych organy wymagają od wnioskodawców tych postępowań szeregu dokumentów jako dowodów służących wydaniu decyzji administracyjnych. Wnioskodawcom projektu ustawy chodzi o przyspieszenie postępowań poprzez wprowadzenie do polskiego systemu prawnego rozwiązań upraszczających gromadzenie dokumentów w tych postępowaniach.

⁵ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 64, poz. 427, Nr 124, poz. 859, Nr 127, poz. 880 i Nr 128, poz. 883 oraz z 2008 r. Nr 44, poz. 262, Nr 63, poz. 394, Nr 182, poz. 1121, Nr 195, poz. 1198 i Nr 216, poz. 1367 i Nr 220, poz. 1414, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 22, poz. 120, Nr 57, poz. 466 i Nr 72, poz. 619, z 2010 r. Nr 8, poz. 51, Nr 81, poz. 531, Nr 107, poz. 679, Nr 167, poz. 1131, z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 106, poz. 622, Nr 112, poz. 654, Nr 133, poz. 768, Nr 149, poz. 887, Nr 152, poz. 897 i Nr 163, poz. 981, Nr 171, poz. 1016

2. Przedstawienie stanu obecnego

W obowiązującym stanie prawnym nie istnieje instytucja prawna oświadczenia zastępującego zaświadczenie. Przepisy szeregu obowiązujących ustaw wymagają od wnioskodawców dołączenia do wniosku wszczynającego postępowanie administracyjnej niekiedy kilkunastu załączników w postaci zaświadczeń wydawanych przez inne organy administracji publicznej. Instytucja prawna poświadczenia jest w zasadzie objęta monopolem notariatu. Brak jest przepisów ogólnych określających ważność zaświadczeń wydawanych przez organy administracji publicznej.

3. Różnice między dotychczasowym a przewidywanym stanem prawnym

Zasadniczym elementem konstrukcyjnym proponowanego projektu ustawy jest wprowadzenie do polskiego ustawodawstwa instytucji oświadczenia zastępującego zaświadczenie. Takie oświadczenie może zastępować w określonym w ustawie zakresie zaświadczenia wydawane przez organy administracji publicznej. W związku z tym, że zasadnicza większość obowiązujących ustaw wymaga zaświadczeń przy wniosku wszczynającym postępowanie administracyjne, uznano że lokalizacja przepisów dotyczących oświadczeń zastępujących zaświadczenia w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego dotyczących podań jest odpowiednim rozwiązaniem legislacyjnym.

Projektowane rozwiązania za równorzędne z dołączeniem wymaganego odrębnymi ustawami zaświadczenia uznają okazanie oryginału tego zaświadczenia w sposób umożliwiający sporządzenie protokołu lub utrwalenie zaświadczenia lub dołączenie kopii zaświadczenia poświadczonej w sposób określony w przepisach działu VIIa albo poświadczonej przez notariusza.

Oświadczenie zastępujące zaświadczenie składa wnioskodawca w formie pisemnej z własnoręcznym podpisem, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń (art. 233 § 6 k.k.).

Proponuje się ustawowe ograniczenie katalogu faktów lub stanów prawnych, których mogą dotyczyć oświadczenia zastępujące zaświadczenia.

Propozycje zawarte w art. 97 § 1 pkt 5 oraz art. 104a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego mają na celu zapobieżenie wydaniu decyzji administracyjnej, w przypadku gdy z toczącego się postępowania karnego przeciwko wnioskodawcy wynika,

że decyzja może zostać wydana na podstawie nieprawdziwego oświadczenia zastępującego zaświadczenie.

Celem uniknięcia sytuacji funkcjonowania w obrocie wadliwych decyzji administracyjnych proponuje się szereg ograniczeń w zakresie korzystania z oświadczeń zastępujących zaświadczenia. I tak, przewiduje się, że organ będzie mógł zażądać zaświadczenia wymaganego odrębnymi przepisami, pomimo złożenia oświadczenia zastępującego zaświadczenie, gdy jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego albo dla zabezpieczenia gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami bądź też ze względu na inny interes społeczny. Konstruując przesłanki możliwości żądania przez organ zaświadczenia wymaganego odrębnymi przepisami, pomimo złożenia oświadczenia zastępującego zaświadczenie, kierowano się „poetyką” art. 108 § 1 k.p.a. Dzięki temu dorobek orzeczniczy oraz poglądy doktryny na wykładnię tych przesłanek we wspomnianym art. 108 § 1 k.p.a. zachowa swoją aktualność również przy wykładni tego nowego rozwiązania.

Kolejnym przepisem ograniczającym korzystanie z oświadczeń zastępujących zaświadczenia jest przepis stanowiący, że organ obligatoryjnie żąda zaświadczenia wymaganego odrębnymi przepisami, jeżeli ze złożonego w postępowaniu przed nim oświadczenia zastępującego zaświadczenie, zaświadczenia lub innych dokumentów wynika, że wnioskodawca był skazany za popełnienie przestępstwa przeciwko wymiarowi sprawiedliwości lub wiarygodności dokumentów. Jest to więc ograniczenie o charakterze podmiotowym.

Jeszcze jednym bardzo istotnym ograniczeniem jest możliwość wyłączenia stosowania oświadczeń zastępujących zaświadczenia na podstawie zakazu wyrażonego *expresis verbis* w przepisach odrębnych ustaw.

Proponuje się również zrównanie okresu ważności oświadczenia zastępującego zaświadczenie z okresem ważności zaświadczenia, które jest zastępowane tym oświadczeniem.

W doktrynie przyjmuje się że przestępstwo z art. 233 § 6 k.k. jest przestępstwem umyślnym, popełnionym, gdy sprawca miał zamiar zeznania nieprawdy lub zatajenia prawdy. Zamiar ten zachodzi zarówno wtedy, gdy sprawca ma pełną świadomość, iż składa fałszywe zeznania lub zataja to, co mu jest wiadomo (zamiar bezpośredni), jak i wtedy, gdy z możliwością taką się liczy i godzi się na złożenie fałszywego zeznania lub zatajenie tego, co mu jest wiadome (zamiar ewentualny). Taki jest też pogląd Sądu Najwyższego (por. wyrok z dnia 18 października 1962 r., V K 211/62, OSNPG 1963, nr 6, poz. 124). W konsekwencji w przypadku prawomocnego wyroku skazującego wydanego na podstawie art. 233 § 6 k.k. za złożenie fałszywego oświadczenia zastępującego zaświadczenie w stosunku do wnioskodawcy składającego w postępowaniu administracyj-

nym takie oświadczenie będzie istniała podstawa do wznowienia postępowania administracyjnego na podstawie art. 145 § 1 pkt 2 k.p.a.

Zgodnie z tym przepisem w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznowia się postępowanie, jeżeli decyzja wydana została w wyniku przestępstwa. Choć w doktrynie nie wskazuje się wprost popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 233 § 6 k.k. jako przyczyny wznowienia postępowania na podstawie art. 145 § 1 pkt 2 k.p.a. (por. komentarz do art. 145 kodeksu postępowania administracyjnego (Dz.U.00.98.1071), [w:] M. Jaśkowska, A. Wróbel, Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz, LEX, 2009, wyd. III.), to jednak wydaje się, że nie ma wątpliwości, że pomiędzy popełnieniem przestępstwa, o którym mowa w art. 233 § 6 k.k. w związku ze złożeniem fałszywego oświadczenia zastępującego zaświadczenie może istnieć związek przyczynowy między wydaną decyzją a tym przestępstwem.

Z kolei art. 145 § 1 pkt 1 k.p.a. stanowi, że w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznowia się postępowanie jeżeli dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe. Należy na wstępie zauważyć, że w związku z bardzo ogólnikowym brzmieniem art. 75 § 1 k.p.a., zgodnie z którym jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem, a w szczególności dowodem mogą być dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych oraz oględziny, wydaje się, że nie ma wątpliwości co do tego, że oświadczenia zastępujące zaświadczenia składane przy podaniu stanowią dowód w rozumieniu cytowanego przepisu. Zgodnie z dominującymi poglądami doktryny prawa, dla istnienia tej przesłanki nie ma znaczenia fakt, czy fałszywość zeznania ma charakter świadomy czy nieświadomy. W związku z tym, że w doktrynie przyjmuje się, że fałsz, o którym mowa w art. 145 § 1 pkt 1 k.p.a. może przybierać tak formę fałszu materialnego, a więc co do formy dokumentu, jak i intelektualnego co do treści dokumentu, gdy jego forma jest autentyczna (por. B. Graczyk, *Postępowanie administracyjne*, Warszawa 1953, s. 113), należy uznać, że art. 145 § 1 pkt 1 k.p.a. może stanowić efektywną podstawę wznowienia postępowania w sytuacji złożenia fałszywego oświadczenia zastępującego zaświadczenie bez skazania wnioskodawcy prawomocnym wyrokiem za ten czyn w związku z brakiem umyślności.

W związku z tym, że przedmiotem ochrony art. 233 k.k. jest zapewnienie wydawania przez organy do tego uprawnione poprawnych merytorycznie decyzji, art. 233 § 5 daje możliwość zastosowania przez sąd nadzwyczajnego złagodzenia kary, a nawet odstąpienia od jej wymierzenia, jeżeli sprawca dobrowolnie sprostuje fałszywe zeznanie, opinię, tłumaczenie lub oświadczenie, zanim nastąpi, chociażby nieprawomocne, rozstrzygnięcie sprawy. Należy więc zakładać, że wów-

czas decyzja administracyjna będzie wydana w oparciu o stan faktyczny zgodny z rzeczywistością. Zatem nie będzie potrzeby wznawiania postępowania w takim przypadku.

W tym miejscu warto również wskazać treść art. 145 § 2 i 3 k.p.a. Pierwszy z tych przepisów stanowi, że z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt 1 i 2 k.p.a. postępowanie może być wznowione również przed stwierdzeniem sfałszowania dowodu lub popełnienia przestępstwa orzeczeniem sądu lub innego organu, jeżeli sfałszowanie dowodu lub popełnienie przestępstwa jest oczywiste, a wznowienie postępowania jest niezbędne dla uniknięcia niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia ludzkiego albo poważnej szkody dla interesu społecznego. Z kolei drugi przepis stanowi, że z przyczyn określonych w art. 145 § 1 pkt 1 i 2 k.p.a. można wznowić postępowanie także w przypadku, gdy postępowanie przed sądem lub innym organem nie może być wszczęte na skutek upływu czasu lub z innych przyczyn określonych w przepisach prawa. Wydaje się, że powyższe przepisy bez konieczności zmiany ich obowiązującego brzmienia dają gwarancję, że decyzja administracyjna wydana podstawie fałszywego oświadczenia zastępującego zaświadczenie zostanie sprawnie i skutecznie wyeliminowana z obrotu.

W omawianym kontekście warto również zwrócić uwagę na treść art. 152 § 1 k.p.a., zgodnie z którym organ administracji publicznej właściwy w sprawie wznowienia postępowania wstrzyma z urzędu lub na żądanie strony wykonanie decyzji, jeżeli okoliczności sprawy wskazują na prawdopodobieństwo uchylecia decyzji w wyniku wznowienia postępowania.

Jak się zdaje, z powyżej omówionymi przepisami art. 145 k.p.a. korespondują rozwiązania zaproponowane w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.). Propozycje dotyczące art. 334 § 3 i art. 416a k.p.k. mają na celu możliwie najszybsze powzięcie przez organ administracji publicznej, który wydał decyzję administracyjną, informacji o prawdopodobnym popełnieniu przestępstwa, o którym mowa w art. 233 § 6 k.k. jeżeli czyn polegał na złożeniu fałszywego oświadczenia w postępowaniu administracyjnym, którego wynikiem było wydanie decyzji.

Jak się wydaje, powyżej opisane przepisy dają gwarancję eliminowania z obrotu wadliwych decyzji administracyjnych, wydanych na podstawie nieprawdziwych oświadczeń zastępujących zaświadczenia.

Proponuje się również wyposażenie urzędników organów administracji publicznej w narzędzie polegające na poświadczaniu własnoręczność podpisu, zgodności odpisu, wyciągu lub kopii z okazanym dokumentem oraz daty okazania dokumentu na zasadach nieco uproszczonych w stosunku do poświadczeń dokonywanych w obecnym stanie prawnym przez notariuszy. Dzięki temu interesanci będą mogli poświadczyć kopie składanych dokumentów w urzędzie, któ-

rego organ prowadzi dotyczące ich postępowanie. Bardziej skomplikowane poświadczenia dokumentów zawierających cechy szczególne pozostawia się nadal w wyłącznej kompetencji notariuszy. Za czynność poświadczenia przez urzędnika będzie pobierana opłata skarbową.

Zmiany zaproponowane w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej sprowadzają się do uwzględnienia czynności poświadczenia daty okazania dokumentu. Dotychczasowa treść części II załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 225, poz. 1635, z późn. zm.⁶) uwzględnia tak czynność poświadczenia własnoręczności podpisu, jak i poświadczenia zgodności odpisu, wyciągu lub kopii z okazanym dokumentem. Zaproponowana stawka opłaty skarbowej poświadczenia daty okazania dokumentu stanowi 1/5 maksymalnej taksy notarialnej za tę czynność.

Proponuje się również, aby do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie proponowanych rozwiązań stosowane były przepisy dotychczasowe, tak aby nie zaskakiwać tak organów, jak i stron toczących się postępowań nowymi, kluczowymi regulacjami.

Mając na względzie doniosłość zaproponowanych w przedmiotowym projekcie ustawy zmian, proponuje się stosunkowo długie, 12 miesięczne *vacatio legis*. Okres ten jest również na tyle długi, że umożliwi przeprowadzenie ewentualnych inicjatyw ustawodawczych mających na celu wyłączenie *expressis verbis* spod zaproponowanych w niniejszym projekcie rozwiązań, jeżeli przemawiają za tym istotne względy, znane organom administracji publicznej prowadzącym postępowania administracyjne na podstawie szczególnych ustaw.

4. Oczekiwane skutki społeczne, gospodarcze, finansowe i prawne

Należy zakładać, że wejście w życie niniejszej nowelizacji ustawy spowoduje pozytywne skutki społeczne, gospodarcze, finansowe i prawne.

Wejście w życie projektowanych rozwiązań spowoduje pozytywne skutki społeczne w postaci zwiększenia zaufania obywateli do państwa oraz pozytywne skutki prawne w postaci przyspieszenia i uproszczenia postępowań administracyjnych. W konsekwencji, powinien również

⁶ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 64, poz. 427, Nr 124, poz. 859, Nr 127, poz. 880 i Nr 128, poz. 883 oraz z 2008 r. Nr 44, poz. 262, Nr 63, poz. 394, Nr 182, poz. 1121, Nr 195, poz. 1198 i Nr 216, poz. 1367 i Nr 220, poz. 1414

wystąpić pozytywny skutek gospodarczy w postaci skupienia się wnioskodawców postępowań, często będących przedsiębiorcami, na ich podstawowej działalności, czyli działalności. Niewykluczone, że pośrednio przyczyni się to do wzrostu PKB Polski.

Nie sposób nie zauważyć, że proponowane rozwiązania wymuszą na pracownikach organów administracji publicznej zwiększenie nakładu pracy związanego z „obsługą” postępowań administracyjnych. Nie można wykluczyć, że organy administracji publicznej będą wysuwać argumenty, że wejście w życie ustawy spowoduje konieczność zwiększenia zatrudnienia. Projektowane rozwiązania wprost takich skutków nie wywołują.

Należy zakładać, że wejście w życie projektowanej ustawy zwiększy dochody jednostek samorządu terytorialnego w związku z pobieraniem opłaty skarbowej za dokonywanie czynności poświadczenia, o której mowa w art. 220a Kodeksu postępowania administracyjnego. Przepis art. 13 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 9 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2532 ze zm.) wskazuje, że organem podatkowym właściwym miejscowo w sprawach tej opłaty jest wójt, burmistrz (prezydent miasta) właściwy ze względu na siedzibę organu, który przyjął podanie, dokonał czynności urzędowej albo wydał zaświadczenie lub zezwolenie. Do zakresu działania organu podatkowego należy m.in. określanie i pobór opłaty skarbowej oraz dokonywanie innych rozstrzygnięć na podstawie przepisów z zakresu opłaty skarbowej i ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.). Beneficjenta wpływów z opłaty skarbowej określają przepisy ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966 ze zm.), które wskazują również źródła dochodów jednostek samorządu terytorialnego, przy uwzględnieniu rozmiaru i charakteru zadań tych jednostek. Stosownie do art. 14 ust. 1 pkt 2 tej ustawy wpływy z opłaty skarbowej uiszczanej gotówką są wpłacane na rachunek budżetu gminy, na obszarze której ma siedzibę podmiot, który przyjął podanie, dokonał czynności urzędowej albo wydał zaświadczenie lub zezwolenie. Powyższa zasada dotyczy wyłącznie tych przypadków, w których opłata skarbową opłacana jest gotówką. Zgodnie z rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 5 grudnia 2000 r. w sprawie sposobu pobierania, zapłaty i zwrotu opłaty skarbowej oraz sposobu prowadzenia rejestrów tej opłaty (Dz. U. Nr 110, poz. 1176 ze zm.) opłata skarbową może być wpłacana gotówką w kasie organu, bezgotówkowo i znakami opłaty skarbowej. Wzrost wpływów jest trudny do oszacowania z uwagi na brak dostępnych danych dotyczących popytu na usługę poświadczenia.

5. Założenia projektów podstawowych aktów wykonawczych

W związku z treścią art. 34 ust. 2 pkt 6 Regulaminu Sejmu należy wskazać, że przedmiotowy projekt ustawy nie przewiduje wydawania aktów wykonawczych.

6. Konsultacje społeczne

Należy zakładać, że zgodnie z art. 34 ust. 3 regulaminu Sejmu Marszałek Sejmu przed skierowaniem do pierwszego czytania skieruje niniejszy projekt ustawy do konsultacji w trybie i na zasadach określonych w odrębnych ustawach.

7. Ocena zgodności projektu z prawem Unii Europejskiej

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 19 grudnia 2011 r.

BAS-WAPEiM-289/11

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna o zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz o zmianie innych ustaw (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Adam Rybakowicz)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2009 r. Nr 5, poz. 47, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

I. Przedmiot projektu ustawy

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz o zmianie innych ustaw przewiduje wprowadzenie do Kodeksu postępowania administracyjnego ogólnych przepisów umożliwiających zastępowanie w postępowaniu administracyjnym wymaganych zaświadczeń oświadczeniami stron. Proponuje się także wprowadzenie regulacji określającej termin ważności zaświadczeń, a także nowego działu dotyczącego poświadczania przez osoby czynne w lokalu organu administracji publicznej własnoręczności podpisów, zgodności odpisów, wyciągów lub kopii z okazanymi dokumentami oraz daty okazania dokumentów.

Ponadto, projekt przewiduje zmianę ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. Nr 89, poz. 555, ze zm.) oraz ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635, ze zm.).

Projekt zawiera przepis przejściowy. Ustawa ma wejść w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia.

II. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Prawo Unii Europejskiej – co do zasady – nie reguluje kwestii objętych zakresem opiniowanego projektu ustawy. Należy jednak zwrócić uwagę, że obowiązek przedstawiania w konkretnych sprawach zaświadczeń, a nie oświadczeń, może wynikać z poszczególnych aktów prawa Unii Europejskiej. Przykładem jest art. 158a ust. 3 lit. a rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków

rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) (Dz. Urz. L 299 z 16.11.2007 r., s. 1, ze zm.).

III. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Ogólna zasada przewidująca możliwość złożenia oświadczenia zamiast wymaganego zaświadczenia, a także określenie terminu ważności zaświadczeń, czy reguły poświadczania dokumentów przez osoby czynne w lokalu organu administracji publicznej nie są – co do zasady – objęte zakresem prawa Unii Europejskiej. Jak już jednak wskazano w punkcie II niniejszej opinii, z poszczególnych aktów prawa Unii Europejskiej może wynikać obowiązek przedstawienia zaświadczenia, a nie oświadczenia. Wówczas ogólna zasada zastępowania wymaganego zaświadczenia oświadczeniem – z uwagi na zasadę pierwszeństwa prawa Unii Europejskiej przed prawem krajowym (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-6/64 Flaminio Costa przeciwko ENEL) – nie mogłaby znaleźć zastosowania. W sytuacji, gdy obowiązek przedstawienia zaświadczenia wynikać będzie z rozporządzeń wydawanych przez instytucje Unii Europejskiej, kolizję przepisów, na korzyść zaświadczenia określonego w prawie Unii Europejskiej, rozstrzygnie art. 91 ust. 3 Konstytucji. W sytuacjach, gdy obowiązek przedstawienia zaświadczenia wynika lub będzie wynikał z dyrektyw, konieczne będzie każdorazowe wyłączenie stosowania proponowanych przepisów o zastępowaniu zaświadczeń oświadczeniami. Sam proponowany art. 64e Kodeksu postępowania administracyjnego nie wystarczy.

IV. Konkluzje

Komisyjny projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz o zmianie innych ustaw nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, 19 grudnia 2011 r.

BAS-WAPEiM-290/11

Pani Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz o zmianie innych ustaw (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Adam Rybakowicz) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz o zmianie innych ustaw przewiduje wprowadzenie do Kodeksu postępowania administracyjnego ogólnych przepisów umożliwiających zastępowanie w postępowaniu administracyjnym wymaganych zaświadczeń oświadczeniami stron. Proponuje się także wprowadzenie regulacji określającej termin ważności zaświadczeń, a także nowego działu dotyczącego poświadczania przez osoby czynne w lokalu organu administracji publicznej własnoręczności podpisów, zgodności odpisów, wyciągów lub kopii z okazanymi dokumentami oraz daty okazania dokumentów.

Ponadto, projekt przewiduje zmianę ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. Nr 89, poz. 555, ze zm.) oraz ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635, ze zm.).

Projekt ustawy nie ma na celu wykonania prawa Unii Europejskiej. Projekt nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz o zmianie innych ustaw nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a Regulaminu Sejmu.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

RZECZPOSPOLITA POLSKA

PROKURATOR GENERALNY

Warszawa, dnia 3.02. 2012 r.

PG VII G 025-13/12

SEKRETARIAT SZEFA KS

L.dz.
Data wpływu 05.02.2012

Pan

Lech Czapla

Szef Kancelarii Sejmu

W nawiązaniu do pisma z dnia 12 stycznia 2012 r., nr GMS-WP-173-11/12, dotyczącego *poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego oraz o zmianie innych ustaw*, przekazanego do zaopiniowania przez Prokuratora Generalnego w trybie art. 3 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39, z późn. zm.), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię.

W zakresie regulacji zawartych w **art. 2 projektu**, dotyczących nowelizacji ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - **Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.)**, nie wnoszę uwag. Pozytywnie należy ocenić projektowany w dodawanym art. 334 § 3 k.p.k. obowiązek zawiadomienia organu administracji publicznej przez oskarżyciela publicznego o przesłaniu aktu oskarżenia do sądu w sprawie przeciwko osobie oskarżonej o złożenie fałszywego oświadczenia w postępowaniu administracyjnym, w oparciu o które organ ten wydał decyzję administracyjną, jak również obowiązek doręczania organowi administracji publicznej przez sąd wyroku w tej sprawie stanowiący w dodawanym art. 416a k.p.k.

W zakresie regulacji zawartych w **art. 1 projektu**, dotyczących nowelizacji ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - **Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.)**, analiza projektowanych zmian prowadzi do wniosku, że są one niespójne z aktualnie obowiązującymi przepisami, tym bardziej, że w projekcie nie przewidziano zmiany bądź uchylecia przepisów, z którymi propozycje projektu pozostają w sprzeczności.

W aktualnym stanie prawnym, projektowane regulacje pozostają w sprzeczności w szczególności z następującymi obowiązującymi przepisami: art. 75 § 2 k.p.a., normującym instytucję oświadczenia w k.p.a., z art. 217 § 2 pkt 1 k.p.a. dotyczącym warunków wydawania zaświadczeń oraz z art. 220 § 1 i § 2 k.p.a., regulującym sytuacje prawne, w których organ administracji nie może żądać zaświadczenia na potwierdzenie faktów i dowodów i nakładający na organ żądający od strony zaświadczenia, obowiązek wskazania przepisu prawnego wymagającego urzędowego potwierdzenia tych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia.

Norma zawarta w art. 220 k.p.a., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2011 r., uchwalonym ustawą z dnia 25 marca 2011 r. o ograniczeniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. Nr 106, poz. 622), ma chronić interesy obywateli i innych podmiotów przed żądaniem przedstawiania zaświadczeń. Organ administracji publicznej nie może żądać zaświadczenia ani oświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego gdy organ sam jest w stanie pozyskać informacje drodze jej wymiany z innym podmiotem publicznym.

Wypada zauważyć, że dodawany art. 64b § 1 k.p.a. jest sprzeczny z normą zawartą w art. 3 ustawy z dnia 29 września 1986 r. Prawo o aktach stanu cywilnego (Dz. U. 2011 r. Nr 212, poz. 1264, z późn. zm.), zgodnie z którą stan cywilny osoby stwierdza się na podstawie aktów sporządzonych w księgach stanu cywilnego. Zgodnie z przywołaną ustawą akty stanu cywilnego stanowią wyłączny dowód zdarzeń w nich stwierdzonych; ich niezgodność z prawdą może być udowodniona jedynie w postępowaniu sądowym.(art. 4 cyt. ustawy).

Za nieuzasadnione należy uznać zmiany proponowane w zakresie ważności zaświadczeń (projektowany art. 217a). Zaświadczenie może być bowiem zawsze uchylone lub zmienione, gdy zmieniają się fakty lub stan prawny (por. wyrok NSA z dnia 28 czerwca 1983 r., I SA 268/83, ONSA 1983, nr 1, poz. 47). Przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego w *Dziale VII Wydawanie zaświadczeń* nie regulują kwestii okresu ważności zaświadczenia. Nie znajduje zatem uzasadnienia stanowiony w dodawanym art. 64d k.p.a. termin ważności zaświadczenia. W projekcie nie powołano przepisów szczególnych, które miałyby się odnosić się do terminów ważności oświadczenia.

Projektowane brzmienie art. 104a k.p.a. pozostaje w sprzeczności z art. 104 k.p.a., jako że - poza trybami nadzwyczajnymi - ustawodawca nie przewidział w k.p.a. podstaw prawnych do wydania „decyzji odmownej”.

Projektowane zmiany są również niespójne z przepisami ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. - Prawo o notariacie (Dz. U. z 2008 r. Nr 189, poz. 1158, z późn. zm.). Ustawodawca zastrzegł, że do wyłącznej kompetencji notariusza należą poświadczenia zawierające w sobie treści potwierdzające istotny stan faktyczny bądź okoliczności mające istotne znaczenie prawne. Zgodnie z art. 96 powołanej ustawy - Prawo o notariacie są to: własnoręczność podpisu, zgodność odpisu, wyciągu lub kopii z okazanym dokumentem, data okazania dokumentu, pozostawanie osoby przy życiu lub w określonym miejscu. Możliwość wyjątków od tej reguły przewidziano w art. 101 ustawy - Prawo o notariacie, zgodnie z którym innym podmiotom, w ściśle określonych przypadkach, może zostać powierzona dokonywanie tylko niektórych poświadczeń.

Choć kierunek proponowanych regulacji zasługuje na akceptację, powyższe uwagi wskazują na konieczność poddania go ocenie odnoszącej się do spójności projektowanych zmian z innymi przepisami.

Z szacunkiem

A. Seremet
Andrzej Seremet